

DE GONZALO SUÁREZ A BLAKE EDWARDS

Sant Sebastià, definitivament renovat

L'últim Festival de Sant Sebastià ha estat assenyalat per la crítica com el festival de la renovació. En un moment en què altres certàmens cinematogràfics de l'estat espanyol es consoliden, Sant Sebastià ha tornat a brillar com en les millors èpoques.

Vicent Sanchis

«El festival exhala un aire de llibertat i innovació poc usual», va comentar el ministre de Cultura, Jorge Semprún, durant la conferència de premsa, on també parlà Fernando Méndez Leite, confirmat com a director general

de Cinematografia: «El cinema espanyol —assenyalà— es troba en un bon moment, i té aspectes més positius que els d'algunes cinematografies pròximes a nosaltres. El cinema espanyol és un cinema a l'ofensiva. Tant el francès com l'italià dels darrers anys està fet per directores totalment consagrats. En canvi,

el cinema més destacat que es fa ara a Espanya, amb alguna excepció, és cinema de directores joves, i fins i tot hi ha algun realitzador d'èxit jove, com ara Fernando Trueba, i d'altres com Almodóvar, que duen a cap un cinema rabiosament jove i que a més agrada molt en l'estranger».

La participació espanyola en la secció de concurs estava composta per tres pel·lícules: *Diario de invierno*, de Francisco Regueiro, *Remando al viento*, de Gonzalo Suárez (Concha de Plata) i *El aire de un crimen*, d'Isasi Isasmendi. La primera té un guió extraordinari d'Angel Fernández Santos. Un dels seus intèrprets, Fernando Rey, ha estat premiat com a millor intèrpret masculí. Narra una història complexa, on afloren mites, creences i obsessions del mateix realitzador. Regueiro, en la seua pel·lícula, projecta els seus fantasmes en personatges desolats que viuen en un ambient austere, Castella, i que han patit una infància tur-

William Dafoe.

Roman Polanski.

Polanski i Andrew Grieve.

Bernardo Bertolucci.

mentada i traumàtica. L'aspecte religiós hi és mostrat amb una crueltat i una insolència enorme. No seria arbitrari establir relacions entre Regueiro i Scorsese.

Gonzalo Suárez guanyà la Concha de Plata amb *Amando al viento*, film que narra el procés de creació literària de Frankenstein a càrrec de l'escriptora Mary Shelley, acompanyada en el seu viatge a la vora del llac Lehman pel seu marit, Claire Clairmont i Lord Byron. Tot l'univers romàntic d'aquella nit de 1816, els costums i la mentalitat d'aquella refinada de l'Anglaterra del segle passat han estat tractats paradoxalment amb un to serè, equilibrat, exquisit, molt en la línia de James Ivory.

Malaventura, de Gutiérrez Aragón,

Dalt, fotograma de la pel·lícula «Remando al viento», de Gonzalo Suárez. Baix, cartells anunciadors d'alguns dels films projectats.

presentada a la secció oficial fora de concurs, fou aïcada pels crítics, que la jutjaren insubstantial i anodina. Cal tenir molta fe per a esperar que aquesta *Malaventura*, que parla de l'amor en termes de melancolia i depressió, a través d'un xicot formal amb el físic de Miguel Molina, finalment arribe a tenir èxit.

De la secció oficial cal destacar *Sunset (Asesinato en Beverly Hills)*, de Blake Edwards, que recrea el mític Hollywood de Tom Mix, actor associat al xèrif Wyatt Earp, per a investigar un crim comès pel sàdic productor Alife Alperin. La pel·lícula fa contínues referències a altres films com ara *Valentino* i és, al capdavall, un viatge fantàstic i entretingut per tots els gèneres cinematogràfics: western, drama, comèdia, etc.

També ens va agradar Melannie Griffith com a Angela Marco en *Casada con todos* de Jonnathan Demme, director amb el qual ja havia treballat en *Algo salvaje*. Menció especial per a Dean Stockwell fent del gàngster Tony Russo. Una de les sorpreses més agradables fou *Myonichi*, del japonès Kazuo Kuroki, que reflecteix la vida quotidiana dels ha-

bitants de Nagasaki el dia abans de la catàstrofe atòmica.

La FIPRESCI i l'OCIC premiaren *Film corto sobre el amor* del polonès Krzystof Kieslowski. A nosaltres ni ens va commoure la tràgica història del jove Tomàs, decebut per la mentalitat pragmàtica de Magda, dona de més de trenta anys la qual persegueix, espia i assetja com a objecte del seu desig. La resposta sexual de Magda no es correspon amb l'amor idealitzat i romàntic de Tomàs i, finalment, se suïcida.

El postmodern Mike Figgis ens va entretenir molt amb la seua crispada *Stormy monday*, amb una estupenda Melannie Griffith i un apassionat Sean Bean, implicats tots dos en una operació mafiosa d'on se'n surten. Ben Kingsley donà tot un recital d'interpretació en *Testimony*, de Tony Palmer, biografia del compositor soviètic Xostakóvitx, que hagué de sotmetre's als gustos artístics del partit per a poder sobreviure durant la dictadura de Stalin.

¡Inútils! ¡Antics! Foren els dos epítets que un periodista dedicaria als membres del jurat, en fer-se pública la Concha d'Or al realitzador britànic Andrew Grie-

ve per *On the black hill*, una història sentimentaloides, ambientada en una granja fronterera amb Gal·les. El nou film del director sud-americà, Tomás Gutiérrez Alea, *Cartas del parque*, va pecar d'un excés de literatura. El film està basat en un text de Gabriel García Márquez. La bermagniana Liv Ullman i l'argentina Cipe Lincovsky són les protagonistes de *La amiga*, una denúncia a llàgrima viva ambientada en les *Madres de Mayo*. Per a l'actriu noruega li ha significat el premi d'interpretació del festival.

Fora de concurs es va presentar *Frenético*, el darrer film del director Roman Polanski, un bon thriller, amb un Harrison Ford en un paper molt allunyat dels seus Indiana Jones. La decepció arribaria amb el film d'Alan Rudolph, *Los modernos*, projectada en la secció «Zona abierta». En aquesta mateixa secció reeixiren entre d'altres, *La naturaleza de la bestia*, del britànic Franco Rosso, *Salaah Bombay*, de Mira Nair, *Mignon e partita*, de Francesca Archibugi i *Dear America: letters home from Vietnam*, de Bill Couturie, amb les veus de Robert de Niro, Michael J. Fox, Kathleen Turner...